

**Medailónky
vzpomínajících
pamětníků**

KOMUNIKAČNÍ ŠUMY

Ota Ullmann

Narodil se roku 1917 v Kamýku nad Vltavou. V roce 1940 byl nasazen na nucené práce - likvidaci lesních polomů. O rok později byl poslán do tábora v Lípě u Havlíčkova Brodu, který byl zřízen v zabaveném židovském statku. I přesto, že žádal o zařazení do transportu do Terezína, kam chtěl odjet za svými rodiči, zůstal v Lípě až do zrušení tábora. Do Terezína přijel až v květnu 1943, následně byl poslán do Osvětimi – Březinky a dalších táborů. Po osvobození studoval a stal se významným odborníkem v oboru statistiky.

Tommy Karas

Narodil se roku 1932 v Praze. Jeho původní příjmení znělo Katz. Jako desetiletý chlapec byl v roce 1942 deportován do Terezína, kde se nakonec společně se svou maminkou dožil osvobození, zatímco jeho bratr a otec zahynuli na Východě. Po válce prošel zotavovnou pro sirotky na zámku ve Štítně a dokončil základní školní docházku, kterou musel v době protektorátu přerušit. Až do důchodu pracoval ve stavebnictví.

Felix Kolmer

Narodil se roku 1922 v Praze. Byl deportován do ghetta Terezín a odtud dále do Osvětimi – Březinky a Friedlandu. Po válce se stal světově uznávaným expertem v oboru akustiky – v roce 1949 nastoupil do Výzkumného ústavu zvukové, obrazové a reprodukční techniky v Praze, v němž pracoval až do svého odchodu do důchodu, mj. i ve funkci ředitele. Kromě vědecké práce také přednášel na Elektrotechnické fakultě ČVUT a na HAMU. Angažuje se též ve správní radě Nadačního fondu obětem holocaustu a Mezinárodním osvětimském výboru.

Marta Peková

Narodila se roku 1913 v Praze. Do Terezína byla deportována společně se svou malou dcerkou Alenou. Její manžel byl pak do ghetta odtransportován později. Díky pomoci předválečného německého známého se jim podařilo zůstat v Terezíně a vyhnout se transportům na Východ. Po osvobození se živila jako prodavačka a úřednice.

Anna Lorencová

Narodila se roku 1927 v Mostě. Po uzavření Mnichovské dohody se její rodina odstěhovala do Prahy. Jejímu tatínkovi se sice podařilo emigrovat do Šanghaje, nicméně zbytek rodiny za ním již odjet nestihl. V terezínském ghettu pracovala v zemědělství, pomáhala lékařům a také se účastnila kulturních aktivit vězňů. Díky bratrově dobrovolnému přihlášení se do pracovního komanda, které odjelo do tábora Wulkow, nebyla dále deportována a společně s maminkou se v ghettu dožila osvobození. Po válce vystudovala grafickou průmyslovku. Nicméně ani v době komunistického Československa nežila bez problémů, které ji provázely až do roku 1989. Jako důchodkyně se začala věnovat dokumentaci vzpomínek pamětníků holocaustu pro Židovské muzeum v Praze. Je sestrou Hanuše Hrona.